

Nagyböjt 3. vasárnapja

Jn 2,13–25

„Buzgóság emészt el a házadért”

A jeruzsálemi templomhegy régtől fogva kultuszhely volt. A hagyomány szerint ezen a lapos sziklán akarta feláldozni Ábrahám Izsákot, de akkor még Morija-hegynek hívták. Más szemita népek számára is kultuszhelynek számított ez a magaslat. Amikor pedig Dávid fővárossá tette Jeruzsálemet, a zsidók ezt a templomhegyet istentiszteleti helyként kezdték használni. Salamon pedig felépítette Júda és Izrael központi szentélyét, az egyetlen Templomot, amelybe minden zsidó évente legalább egyszer elzarándokolt, hogy ott dicsérje az Istent.

A babiloni fogságban arról álmodoztak, hogy újra felépítik a nemzet szívet alkotó Templomot. Amikor Nagy Heródes meg akarta nyerni uralmának a zsidókat, ezt a Templomot csinosította, tette óriásivá. A zsidó háborúban a rómaiak lerombolták. A mai napig nem építették újjá. A Templom szentélye helyén ma mecset áll, melyet a muszlimok is szent helyként használnak.

Jézus templomtisztítási jelenete – fogalmazhatunk úgy is, hogy a Templomban végzett botrányos felfordulása – mindegyik Evangéliumban, szenvedéstörténetben megtalálható. Csak János evangélista beszél erről az eseményről Evangéliuma elején, azonnal Jézus nyilvános működésének megkezdése után. Ő az egyetlen evangélista, aki három év keretében meséli el Jézus nyilvános működését, ellentétben a másik három evangélistával, akik egyetlen évbe zsúfolták az eseményeket. Ha nem tudjuk, hogy ez a jelenet Jézus működése elején történt, nem is értjük, hogy az akkoriban még ismeretlen galileai prófétát miért figyelte állandóan a jeruzsálemi papi rendőrség, miért provokálták állandóan az irástudók.

A templomi pénzváltók szétverése, a galambárusok megzavarása nehezen felejthető élmény maradt a templomvezetőség számára. A Templom fenntartásának költségeit ezeken keresztül biztosították, ez a támadás tehát egyszerre volt támadás a legszentebb zsidó hely ellen és támadás a zsidók központi „bankja” ellen. Igen hatásos prófétai cselekedet, amely egyetlen dologra irányítja a figyelmet, a megtisztulásra, a profán világból kiválasztott Istennek szentelt hely vallási küldetésére. Jézus véleménye szerint az imád-

ság háza, nem lehet ugyanakkor üzletház is. Mi is feltehetjük magunkban a kérdést, hogyan lehetséges a világban megszentelni egy helyet?

Sokan értetlenül állnak a nyilvánosság számára zárva tartott kolostorok előtt. Miért nem engedik, hogy szabadon látogassák ezeket a helyeket? Miért nem mehetünk be a templomokba akármilyen öltözékben? Miért nem tarthatunk a templomban bármilyen kulturális rendezvényt? Mert a templom az Istené és őmiatta kell oda mennünk. Az Istennel való találkozás és az imádság szenteli meg a templomot és a látogatót is, nem pedig a művészet.

Weöres Sándor a Holtak kórusa c. versciklusában ezt írta: „pult volt nekünk az oltár, hol Istennel üzletelni akartunk”. A mecsetben, azaz a mohamedán templomban a belépőnek az ajtóban kell megenni a cipőjét, és meg kell mosdania az imához. Ezzel az ember elkülöníti életének profán részét, hogy azzal foglalkozhasson, ami igazán megszenteli.

Szent Pál szerint mindnyájan a „lélek templomai vagyunk”, természetesen csak a megszentelő kegyelem állapotában. A keresztyén templomokba bemehetünk cipővel, kézmosás nélkül, de a gyóntatószékben szert tehetünk arra a tisztaságra, amelyre szükségünk van az igazán hatékony imához. A feltámadás ünnepét megelőzi a nagybőjt, a tisztulás ideje. A feltámadott Jézust csak a tiszta szívűek láthatják meg. A templomainkat mi szenteljük meg imádsággal, jó cselekedetekkel és üdvös gondolatokkal. Ha nincsenek ilyen gondolataink, nem akarunk templomba menni, Istennel találkozni, akkor kezd el omladozni a kőből épített templom is, és lassan olyan lesz, mint a világ többi része. A végén nem marad hely számunkra, ahol megtisztulhatunk, mert elhanyagoltuk lelkünket és szent helyeinket. Legalább nagybőjtben gondoljunk arra, hogy lelkünk templomát megtisztítsuk, és közösségünk templomát imával is megszenteljük.

A jeruzsálemi templom imája

Drága, megváltó Jézus Krisztus! Én, aki az Isten temploma vagyok, azé az Istené, Aki Van, akinek hajléka vagyok itt a földön, aki a Szentek Szentjét hordozom magamban, én, aki örököltem Mózes kőtábláit, aki méltó vagyok a frigyládát őrizni, köszöntelek téged bensőmben, oszlopcsarnokaimban, árkádjaim alatt. Nagyobb vagy te minden

nagyságnál, amit hordozok magamban. Te vagy az élő Isten Fia, aki most testi mivoltodban beléptél küszöbömön.

Köszönöm, hogy belülről megtisztítasz. Fájdalmas elviselnem mindazt a szennyet, amivel nap mint nap telihordják termeimet és csarnokaimat. Adnak és vesznek, harácsolnak és csalnak, állatok tapossák szent köveimet. Köszönöm, hogy végre kiűzöd mindezeket belőlem, hogy szent szigorod és keménységed megtisztít engem. Köszönöm, hogy gondot viselsz rám, és emészt a buzgóság értem, Atyád házáért.

Immár harmadszor építették újjá falaimat és oszlopaimat, de mégsem újították meg bennem Atyád imádatát. Bár nehéz elfogadnom sorsom, hogy te is le akarsz rombolni, de átadom magam kezédbe, rombolj le! Mert tudom, hogy harmadnapra fölépítesz. Akarom, hogy általad épüljek újjá, és általad újuljak meg! Nem akarok olyan maradni, mint eddig. Újítsd meg bennem Atyád imádatát, és költözz belém, immár a te templomodba, és maradj bennem az új és örök szövetség által. Amen.